ושני כתובים הבאים כאחד אין מלמדין –

And two verses that come as one cannot teach

Overview

The rule is that one may derive benefit from the monies received from a sale of איסורי הנאה, except when selling פירות שביעית, where we derive from פסוקים that they are אסור, the monies received from their sales are also אסור. We cannot derive this rule of תופס דמיו by other איסורי הנאה from ע"ז ושביעית for they are considered חוספות מחופס הבאים כאחד ואין מלמדים questions and explains why this rule is appropriate in this case.

asks: תוספות

תימה היכי הוו ב' כתובים הבאים כאחד הא לא אתי שביעית מעבודת כוכבים -It is astounding! How are ע"ז and שביעית considered to be ב' כתובים הבאים כאחד, הפיסת דמיו regarding ע"ז regarding ב"פיסת דמיו -

- 3 איכא למיפרך מה לעבודת כוכבים שכן אסורה בהנאה

For we can challenge the comparison, saying, why it is that the law of תופס דמיו is by "ע"ז, since ע"ז is אסורה בהנאה, however מותר בהנאה which is not that strict since it is מותר בהנאה, perhaps the law of תופס דמיו does not apply to it.

מוספות answers:

ויש לומר מכל מקום נכתוב שביעית וניתי עבודת כוכבים מינה⁴ -

And one can say that nevertheless it is considered 'ב' כתובים, for the תורה should have written the rule of שביעית (which is not אסור בהנאה), and we would derive ע"ז (which is שביעית) from שביעית -

וכהאי גוונא מיקרי שפיר ב' כתובים הבאין כאחד בכמה דוכתי -

And even in such a manner (where there is only one case [ע"ז] which can be derived

¹ The logic behind this ruling is that if it was the intent of the חורה to derive other cases from the שני כתובים, why did the חורה write two בתובים; it could have written one פסוק and we would derive everything (all other איסורים; it could have written one פסוק and we would derive everything (all other חורה including the other one that was written) from this one פסוק. Obviously the חורה is teaching us that this law (of איסורים) applies only to these two clearly stated cases, but not elsewhere. It follows therefore if for any reason we could not derive either one of the שני כחובים cases from the other, the ruling of ב' כתובים וכו' does not apply, for it was necessary to write it by both cases, since otherwise we could not have derived one from the other.

 $^{^{2}}$ If the חורה would write the law of תוכס סחוף by ע"ז we would not be able to derive that the same law applies by שביעית.

³ See footnote # 1. Since the תורה cannot write only the law by ע"ז because we will not be able to derive this law by בינית, so it is no longer ב' כתובים הבאים כאחד. See 'Thinking it over'

 $^{^4}$ If by שביעית, which is more lenient than ע"ז (for it is not אסור בהנאה), nevertheless it is תופס דמיו, so ע"ז, which is stricter than שביעית (since it is אסור בהנאה), certainly it is תופס דמיו. So there is (seemingly) no need to write the rule of ע"ז, The reason the תורה writes it is to implement the rule of ב' כתובים הבאים כאחד.

from the other [שביעית]), it is rightfully considered in many places as ב' כתובים

ולא בעינן שיהא כל אחד יכול ללמוד -

And we have no requirement that each one should be able to be derived from the other (if only one can be derived that is sufficient to consider it כ" כתובים וכו').

asks: תוספות

שהרי אינם שוים דשביעית אחרון אחרון נתפס והראשונים יוצאים לחולין ⁵For the rules of תופס דמיו are not the same by ע"ז, for by שביעית, for by שביעית the last one exchanged is continuously grabbed by its שביעית status, and the prior ones (which were initially נתפס בקדושת שביעית) are released to become - חולין

רבעבודת כוכבים (עבודה זרה דף נד,ב) איכא למאן דאמר חליפין וחליפי חליפין אסורין 6 - However by ע"ז there is one who maintains that the exchange of the exchange are forbidden -

אפילו למאן דאמר חליפי חליפין מותרים⁷ אכתי לא הוי כשביעית שהאחרון נתפס⁸ - And even according to the one who maintains that the exchange of the exchange is permitted, nevertheless it is still not like שביעית where the last exchanged item is ב' כתובים וכו' Therefore שביעית וע"ז cannot be considered בקדושת שביעית; since their respective rules are different it was necessary for the חורה to write these rules in both cases.

מוספות answers:

ויש לומר מדכתיב (דברים ז) כי חרם הוא⁹ דמשמע מינה דלדרשא אתא -

⁶ The original אסור בהנאה אור בהנאה, and the same rule applies for the apples that it was exchanged for, and also the fish which were exchanged for the apples; all three are נתפס באיסור ע"ז, as opposed to שביעית where only the first and last are שביעית, not the exchanged items in between. This מ"ד derives this ruling from the פסוק (see footnote # 11) סל מה שאתה מהייה ממנו הרי הוא כמותו, which teaches us כל מה שאתה מהייה ממנו הרי הוא כמותו.

⁷ This means that in the case mentioned above (footnote # 6) The apples are מותר but the fish is מותר. He derives it from the word והיית חרם כמוהו (see footnote # 11), which is interpreted to mean הוא בלבד ולא חליפי חליפין.

⁸ In the case mentioned by שביעית, the fish (which is the נתפס is נתפס and the apples are חולין, however by "ע", the apples are מ"ד and the fish is מותר (according to this מ"ד).

⁹ Others amend this to read והיית חרם כמוהו (see [also] מהרש"א).

And one can say,¹⁰ since it is written¹¹ regarding ע"ז that (כי חרם הוא) [בי חרם | הרית חרם | הרית חרם | למוהן, this indicates that this פסוק is coming for a דרשה -

לומר דעבודת כוכבים ושביעית הוו ב' כתובים הבאים כאחד"ב

To say that ע"ז and שביעית are ב' כתובים הבאים –

תוספות clarifies:

דליכא למימר דאיצטריך לגופיה לאשמועינן דחליפי חליפין מותרים 13-For we cannot say that these words of והיית חרם כמוהו are necessary for its own sake to teach us that ע"ז of הליפי מותרים -

דהא ידעינן מדכתיב (שם) כמוהו 14 דמשמע שאינו עושה כיוצא בו אלא פעם אחת: For this we already know since it is written 'כמוהו' (like him), which indicates that it can only make something forbidden similar to itself, only one time, but no more (no והליפי חליפי חליפי חליפי הופס ווהיית חרם כמוהו teaches again that ע"ז is יו יושביעית ב' כתובים הבאים כאחד יושביעית ב' כתובים הבאים כאחד.

<u>Summary</u>

It may be considered ב' כתובים וכו' even if only one cannot be derived from the other. It is also considered ב' כתובים even if the details cannot be derived as long as the main rule can be derived from the other case.

Thinking it over

It appears from תוספות that פירות שביעית are מותר בהנאה. Previously it seemed from מותר בהנאה are מותר בהנאה. Previously it it seemed from תוספות that תוספות are פירות שביעית. How can we reconcile the two מוספות? 18

1

 $^{^{10}}$ See מהרש"א (on the גמרא ד"ה מיעוטי) that this answer is only according to the מ"ד that חליפי חליפין הליפין, but not according to the מ"ד that מ"ד אסורים חליפין אסורים.

עקב פסוק כו The פסוק פסוק הוא reads; אָל תַבִיא תוֹעַבָּה אַל בֵּיתַךְ וָהָיִיתַ חֵרֶם כָּמֹהוּ שַׁקֵץ תִּשַׁקּצֵנוּ וְתַעֵב תִּתַעֲבָנוּ כִּי חֵרֶם הוֹא.

חנס' קיון question was that they are not ב' כתובים since this rule needs to be stated by ע"ז to tell us the difference there is by לע"ז that ע"ז that מותרים are מתרים (which we derive from כמוהו [see footnote # 7]); however why was it necessary for the חורה to write 'יהיית' (which teaches the main rule that ע"ז is נתופס דמיו); that rule we could derive from שביעית. We must therefore say that the reason the חורה עדור מוהר (even though we can derive the [main] rule that ע"ז is מרובים שביעית הייע מוביעית וושביעית הייע מוביעית וושביעית וושביעית וושביעית וושביעית וושביעית ע"ז ושביעית וושביעית וושביעית

¹³ Seemingly we need the words of והיית חרם כמוהו to teach the limitation that מותרים are מותרים.

¹⁴ The תוכס מורה could have written והחרמת (or something similar) without writing והיית, we would know תוכס דמיו (or something similar) without writing תוכס, why write שביעית and we would know כמוהו הליפי חליפי חליפי ווהיית. It must be in order to make ע"ז ושביעית בא' כתובים הבאים כא'.

¹⁵ See (text by) footnote # 3.

 $^{^{16}}$ See תוס' נו,ב ד"ה המקדש [TIE footnote # 12].

 $^{^{17}}$ See מהרש"א and רש"ש on that תוספות.

 $^{^{18}}$ See משה נחלת.